

KIS LAP

GÓLYA-VEHDÉG. (Lásd a 111. lapon)

XXXI. kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. augusztus 15-én.

A TITKOS BÜNÖS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ESSZIRŐL diadalmasan mutatta Andornak, ki vígan kiáltá:

— Nagyon jól van... csak rajta, mert én még nem fogtam semmit... küldj le ide nekem is egy pár halacskát.

Artur nevetve ígérte, aztán tovább horgászott.

De mikor a horogra akadt halacskát diadalmasan mutatta, még valaki látta azt messziről: a kis Rózsika, ki szüleivel sétálgatott. Senki sem vette észre, mikor a kis leányka teljes erőből szaladásnak eredt a patak felé, mely kanyarogva, mélyen folyt sziklás, meredek partjai közt, úgy hogy sok helyen csak akkor lehetett észre venni, mikor az ember már a parton állt. Rózsika nem ügyelt semmire, csak futott s egyszerre csak — mintha a föld nyelte volna el — eltűnt. Hanem ugyanekkor kétségbeesett sikoltás hallatszott.

Összefutottak mindnyájan, mindjárt tudva, hogy a kicsikének esett baja. De mire oda értek, a zuhogó patak már sodorta magával a gyöngö kis gyermeket. Épen a legveszedelmesebb helyen bukott a vízbe; nem messze onnan a patak nagy esésben tájékozva rohant le nagy sziklakon át; ha a víz Rózsikát odacsapja e kövekhez, vége van.

Látták ezt mindnyájan, de mielőtt a többiek jóformán fölocsudtak ijedtökből, Artur, ki különben is legközelebb volt, már beugrott a vízbe és sietett a kis leányka megmentésére. Ez nem volt

könnyü dolog és nem is veszélytelen, mert a víz itt nagy erővel rohant s összeszorulván, meglehetősen mély is volt, Artur pedig nem volt valami erős fiu. De a saját veszedelmére ő most nem gondolt, megfeszítette minden erejét s melléig vízben gázolva, végre sikerült megragadnia Rózsikát, épen mikor a tajtékozó ár már egy éles kőhöz vágta volna. Egy-két pillanattal mulva kint volt vele a szárazon, hol lefektette.

A megrémült szülők s Andor és Viola körülfogták a megmentett kicsikét, ki néhány perczig kábultan feküdt ott. Csakhamar azonban visszanyerte eszméletét s talpra állt, mert a nagy ijedtségen kívül szerencsére más baja nem történt. Nem is busult egyeben, csak azon, hogy ruhája csupa víz lett.

— Oh, az én szép ruhácskám!

— Az a legkisebb baj, te kis szeles! Nincs hideg, ruháidat a napon hamar megszáritjuk s addig a kocsiban a pokróczok közt fogsz feküdni.

— Jaj de unalmas lesz!

Az apa akaratlanul is elmosolyodott.

— No lám, a kis makranczos fél az unatkozástól, mikor csak épen most menekült meg a halálos veszedelemből. Ha Artur oly bátran utána nem rohan, most már ugyancsak szomoruan állnánk itt. De hova lett a derék fiu?

Artur azalatt, míg a többiek Rózsikával foglalkoztak, félre vonult és a napon száritgatta nedves ruháit. Persze oda siettek hozzá s hálásan összeölelték, megköszönték neki derék tettét. S mivel komoly baj nem történt, rövid idő mulva már megint vidámabbak lettek. A nedves

ruhák r
jóízűen
az elkés
tesen m
gettek
újra me
kis leán
A
a sok l
öt vala

—
nagy de

—
hogy e
agyonz
lái n s t
könnye

—
A

—
menteg
mével
kicsiké
derék s
lom is,
tál, mi

—
Viola
Andor
dani! L
mint A

—
szólt A
bátors
nem v
lenség
A
rult. L
dozva

ruhák megszáradtak s az egész társaság jóízűen telepedett a földre, hol a cselédek az elkészült ebédet föltálalták. Természetesen mégis mindig a balesetről beszélgettek s Kardos ur meg neje mindig újra meg-megölelték, dicsérték Arturt, kis leánykájok megmentőjét.

A csöndes, szerény fiu szinte röstellte a sok hálálkodást és nem kívánta, hogy őt valami nagy hősnak tartsák.

— Oh, hiszen nem volt az semmi nagy dolog... mondá.

— Nem ám, szólt Kardos ur. Csak hogy egy-két perczzel később Rózsika agyonzuzta volna magát a zuhatag sziklái s te mentetted meg. Pedig magad is könnyen veszedelembé juthattál volna.

— Dehogy! Akárki megtette volna...

Andor nevetve mondá:

— No lám! Artur utoljára még mentegetőzni fog, hogy a saját veszedelmével megmenteni bátorzkodott kedves kicsikénket. Már pedig hiába szabódol, derék s bátor tett volt ez. Szinte csodálom is, hogy ilyen merészségre képes voltál, mikor különben olyan félénk vagy.

— Micsoda? Félénk! — pattant föl Viola méltatlankodva. Ugyan te csunya Andor, hogy mersz Arturról ilyet mondani! Bár minden fiu olyan bátor volna, mint Artur!

— Ezt te nem érted, Violáskám, szólt Andor. Lásd, kedves Artur, ha ilyen bátorságod lett volna a multkor is, most nem volnál benne abban a nagy kellemetlenségben...

Andor hirtelen elhallgatott és elpi-
rult. Látta, hogy Artur ijedten és sápadozva tekint reá. Észre is vette magát

Andor, hogy már talán többet is kifecsegett, mint szabad lett volna.

— Sebaj no... csak úgy a világba fecsegetem, nem jelent az semmit. Ne haragudjál, Artur!

Artur nem is haragudott, de hirtelen olyan szomorú lett, hogy mindenkinek feltűnt. Kardos ur jósággal mondá:

— Ne buslakodjál, kedves fiam. Andor bizonyosan nem akart megbántani és meg is kívánom, hogy ezentul még igazibb jó barátod legyen. Én pedig úgy tekintelek, mintha édes fiam volnál. Ha valami bajod van, megmondhatod nekünk őszintén, segítünk, ha lehet.

Andor roppantul röstellte, hogy megdölgötlan szavaival majdnem zavarba hozta barátját; sietett tehát segíteni rajta.

— Oh, kedves apácska, nincs Arturnak semmi olyan baja, a min nekünk kellene vagy lehetne segítenünk. Csak afféle iskolai história, majd rendbe hozzuk, ha visszatérünk.

— Nem is gondoltam én arra, hogy Andor valami rosszat követhetett volna el; láttam most is, milyen derék, nemes fiu. De lehet másféle baja. Ha nincs, annál jobb; de ha lenne, mindnyájunknak szent kötelességünk neki segélyt nyújtani. Soha sem fogjuk eléggé meghálálhatni mai derék tettét.

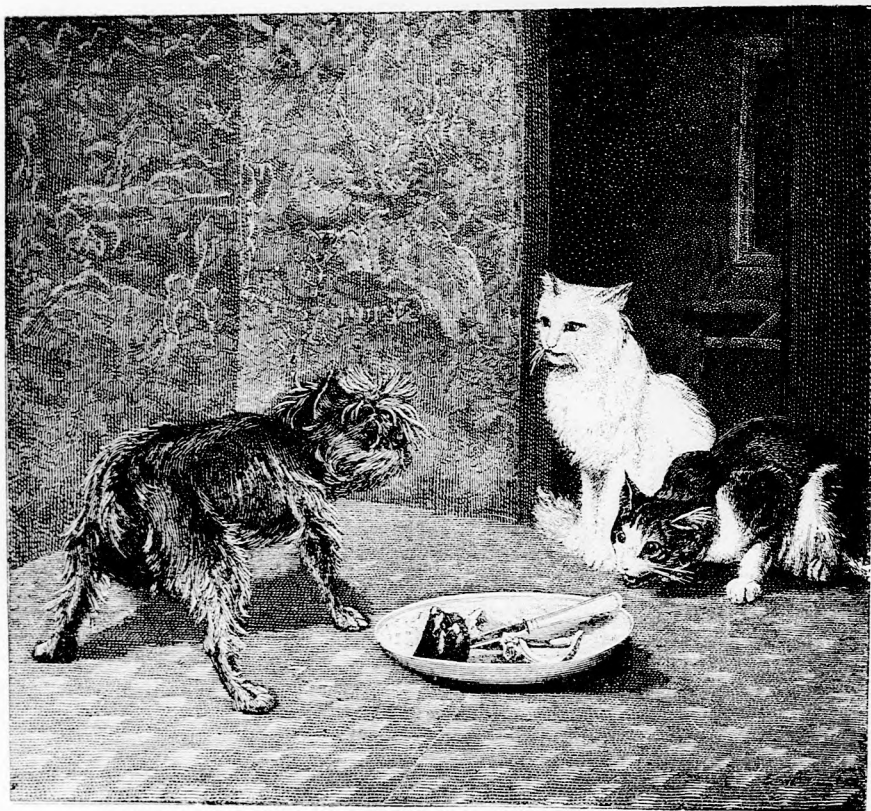
Igy hát Artur, akarta vagy sem, mégis a nap hőse lett, a kít ezután még inkább szeretett mindenki.

Néhány nap mult a kirándulás óta s minden szép rendben volt ismét Kardosék házában, az öregek végezték dolgukat, a gyermekek vigan játszadoztak s még Artur is derültebb lett. Mert ha nem

volt is hiu és kérkedő, örömet okozott neki a tudat, [hogy olyan jó szolgálatot tehetett ennek a kedves családnak, mely őt oly szives vendégszeretettel fogadta; elhárította a szülőkről, testvérekről a nagy szomorúságot, hogy a kedves kis

Rózsikát mint halottat gyászolják. A derék cselekedet tudata pedig mindenkit boldoggá tesz.

Andorék igyekeztek mentül nagyobb nyájassággal, szivességgel kifejezni hálájukat s Arturt most már igazán úgy

VITÁS KONCZ. (Lásd a 109. lapon.)

tekintették, mintha a családhoz tartoznának. Kivált a kedves jó Viola egészen testvérenek nézte s ép ezért sehogysem tudott megnyugodni abba, hogy ha most már ritkábban is, de mégis rajta kapta néha Arturt, a mint ez sajátságosan elszomo-

rodva bámult maga elé. Aztán a mit Andor a kiránduláskor mondott Artur félénkségéről, nagy kellemetlenségéről — ezt Viola szintén eszében tartotta. Törte a fejét, micsoda titok lappanghat itt? de persze, hiába találgatta. Elővette tehát

Andort
van Art

barátja

And

dognak

dolt az

Hugoc

mindjárn

szabad

fogadta

a dolgo

vágva, f

Artur l

talán

Nekem

hogyan ro

hogyan pa

ide jött

annyi

lelkét.

róla? Ő

talán e

lad leve

dig! É

hogyan c

Arturre

akarsz

ezt kita

kám re

kedves

Andort és kereken megkérdezte, mi baja van Arturnak?

— Te bizonyosan tudod, te legjobb barátja vagy.

Andor, mióta itthon volt, oly boldognak érezte magát, hogy keveset gondolt az iskolai kellemetlen eseményekre. Hugocskája kérdése szinte meglepte, de mindjárt eszébe jutott az is, hogy nem szabad elárulnia a titkot, szentül megfogadta barátjának. Tréfára fordította a dolgot s mulatságosan komoly képet végyva, felelé:

— Ah, ah! Hát valami baja van Artur barátunknak? Panaszkodott neked, talán nincs itt nálunk meglegedve? Nekem pedig azt mondta a szenteskedő, hogy roppantul tetszik itt neki.

— Nem efféléről beszélek... már hogy panaszkodott volna! Hanem mielőtt idejött volna, talán történt vele valami... annyi bizonyos, hogy nyomja valami a lelkét.

— Nyomja? Mért nem vetted le róla? Ő szegény nagyon gyöngé fiú... talán egész mázsa van rajta s te sem bírtad levenni?

— Ugyan, Andor, ne bolondozz mindig! Én komolyan beszélek.

— Én is egészen komolyan állítom, hogy egy mázsát nem bírsz leemelni Arturról.

— Csak azért beszélsz így, mert nem akarsz a kérdésemre felelni.

— Azért? Nagyon örvendek, hogy ezt kitaláltad. Látom, hogy az én hugocskám rendkívül éles eszű.

— Én meg azt látom, hogy az én kedves bátyám rendkívül kiállhatatlan

és mindjárt megczibálom azt a borzas haját.

Meg is tette, a mit Andor nagylelkűen eltűrt a nélkül, hogy boszút állt volna. Csak nevetett hozzá.

— Ez nem szép tőled, szólt Viola. Nevetsz, mikor legjobb barátod szoszomorkodik.

— Nevetek, mikor az én kedves hugocskám föltette magában, hogy engem meggyóntat és valami roppant érdekes históriát fog tőlem hallani, aztán haragszik, mikor nem tudok neki való mesét. Így jár pórul a kíváncsiság.

— Én nem kíváncsiságból kérdeztem... én szeretem Arturt és látom, hogy valami nagy baja van. Hátha segíteni lehetne rajta? Ő szegény olyan elhagyatott... szülei nem élnek, gyámja messze lakik, nincs kihez forduljon...

— Oh, de itt van Viola, az éles eszű Viola kisasszony és ha senki sem segít, majd segít ő.

(Folytatása következik.)

HAZÁNK FÖLDJÉRŐL.

— Az abaligeti barlang. — A Gyilkos-tó. —

(Képekkel a 104. és 105. lapokon.)

Egymástól távol fekvő, de egyaránt érdekes két természeti ritkaságát hazánkunk mutatom be nektek a jelen szám képeiben. Az egyik egy nagy cseppkő-barlang bejárása. E barlang Baranyamegyében (keressétek meg a térképen) Abaliget Pécs-környékbéli magyar ajku helység nevezetessége. Egy pap fedezte föl, miért is »pap liká«-nak nevezi a köznép. Husz öl hosszú előtornácából, melynek talaját jéghideg víz borítja, keskeny nyíláson boltozatos ürbe jut a látogató. Ennek belső nyílása óriási — ötszáz öl

hosszu — barlangba vezet. Roppant sziklatömegek alkotják a természet e nagy-szerű templomát. A csepkő csodás alakokkal vonja be hatalmas falait. A víz örökös zuhogással rohan a barlang közepén levő mély üregbe. Mesterségesen alkotott lépcsők s csontmaradványok bizonyítják, hogy itt valaha emberek is laktak. A néphit szerint a tatárjáráskor volt e barlang menekülő magyaroknak menhelye.

Baranyából helyezzük át magunkat képzeletünkben a Székelyföld egyik legkiesb vidékére, Gyergyóba. (Keressétek meg a térképen.) Szt.-Miklóstól a festői Békény-loka völgyön, majd az Ujut pataka mentén haladva, a meredek Vereskőre érünk s élvezve az e hegyvonalról nyíló felséges kilátást, uttalan rengetegben meredek szirtfalak közt s olykor a Likas patak medrében haladunk tovább, mignem egy sziklaoszlopok alkotta folyosó elvezet a Gyilkos-tóhoz, a székely havasok egyik legmegragadóbb tüneményéhez. Még nincs fél évszázada annak, hogy a természet szünetlenül működő erői a tavat megalkották. Havasi tér volt előbb a helyén, s a Likas és Gyilkos patak egyesült annak virágai és mohái között, mignem 1837-ben két összedőlt hegyfok sziklagáttal zárta el a völgyet s a két pataknak odatorlódo vize megalkotta a Gyilkos-tavat. Képünk a tó keleti oldalát tünteti fel, a mellette elnyuló Gyilkos havassal, melynek alját sűrű nyír és fenyő-erdő borítja, míg kopár tetején hófehér márványként tündöklő mészkő sziklák festői csoportzatokká tornyosulnak. A völgyben előbb tenyészett fenyőfák csucsei még most is kimeredeznek a tó tükre fölé, mohával és kuszó növények indáival összekötve, melyek közt tarka barka vízi növények gazdag színvegyületben pompáznak. Oly érdekes látványt nyújt a természetnek ezen egészen új alkotása, a minövel sok régi híres szép vidék is alig kínálkozik.

A PÖRÖS TESTVÉREK.

— Beszélyke. —

— IÁBA szaladsz, láttam, mit mivel-tél! Ez már mégis borzasztó! Ezek a kis leányok csak arra valók, hogy halálra boszantsanak.

— Én nem tettem... igazán nem tettem... a cziczuska az oka...

— A cziczuska! Persze! Most még ráadásul szeretnéd másra tolni a hibát. Nem szégyenled?

— Oh, hisz a cziczuska nem tehet róla...

— Jól van, jól, csak pusztulj előlem, te kis rontó-bontó!

— De hát hová menjek, mikor senki sem akar velem játszani!

-- Bánom is én, menj a holdba.

— Oda el is mennék, ott hallgatnám a hárfás embert, a ki ott lakik.

— Oktalan beszéd! Hát nem mondta a mamácska, hogy ez csak afféle mese? Te, kis együgyü, talán még el is hitted?

— Tudom én jól, hogy a mamácska mit mondott... azt is mondta, hogy a fiuk ne legyenek durvák leánytestvéreikkel.

— Persze, ha kedves hugom-kis-asszonynak tetszenék jól viselni magát és nem rontaná el minduntalan a játékomat. Tessék! Most tönkre van téve a sárkányom!

Az már bizonyos, hogy nagyobb boszuság hamarjában nem érhetne volna Elemért. Nagy fáradtsággal gyönyörű sárkányt készített, meg volt győződve, hogy messze földön nincs párja. Ma pedig épen nagyon jó idő volt a sárkány fölereszté-

sére, me-
hetős sz-
mulatsá-
burdi k-
tönkre
szándék-
megeset-
cziczája
játszott-
cziczusk-
támaszt-
czike m-
bele lép-
totta, s
eltörte.

És

ség, mé-
nagy bü-

hozok n-
tegnap

Sic

ták be
jától. N-
oda ny-
testvére-
sel utas

—

rosod!
csufitom
pusztulj
káddal
kámbar

El

ragaszt-
kányt,
odább r-

—

ez az E

sére, mert derült napfény mellett meglehetősen szél fujt s Elemér előre örült a jó mulatságnak. És ime, ez az ő kis szeleburdi hugocskája, a hat éves Miczike tönkre teszi a szép tervet. Persze nem szándékosan tette, de a baj mégis csak megesett. Egy fehér elkényeztetett kis cziczája volt Miczikének, mindig együtt játszottak, pajkoskodtak s a bolondos cziczuskának eszébe jutott, hogy a falhoz támasztott sárkányon ugránozzék; Miczike meg akarta fogni és szerencsétlenül bele lépett a sárkányba, keresztül-szakította, sőt még egyik keresztbordáját is eltörte.

És mikor megesett a szerencsétlenség, még csak nem is mutatott valami nagy bűnbánatot.

— Hiszen kiigazitható... mindjárt hozok neked egy szép nagy piros papirost, tegnap kaptam a mamától.

Sietett is, a mennyre apró lábai birták be a szobába, követve kedves cziczájától. Nem sokára visszatértek s Miczike oda nyújtotta a piros papirost haragos testvéreinek. De Elemér büszke megvetéssel utasította vissza.

— Kell is nekem a te hitvány papirosod! Majd bizony ilyen piros fölttel csufítom el szép sárkányomat. Mondom, pusztulj innen ezzel a haszontalan macskáddal együtt... ne zavarjatok a munkámban.

Elővette mindenféle szerszámát, ragasztotta, szögezte, kötözte a sárkányt, a kicsike Miczike pedig busan odább ment cziczájával.

— Ugy-e, cziczuska, nagyon csunya ez az Elemér, hogy ilyen goromba mi-

hozzánk?... hát tehetünk mi róla, hogy a sárkány kilyukadt? Mért olyan gyöngé? Oh, csunya Elemér!

De a kis leány duzzogása csak addig tartott, míg Elemér el nem készült a sárkány megfoltozásával. A mint a sárkány ismét röpülésre alkalmas állapotban volt, Elemér sietett vele ki a mezőre, hogy a kedvező szelet fölhasználja. Testvérkéje utána szaladt a kapuig.

— Én is megyek, Elemér! Vigy magaddal!

— No persze! Hogy még odakint is megrontsd a játékomat.

— Nem rontom... dehogyan rontom... csak nézni fogom... ugy szeretem nézni, mikor magasan röpül.

— Már pedig azt nem fogod nézni, mert velem ugyan nem jössz.

S ezzel Elemér oly gyors futásnak eredt, hogy a kicsike leányka nem is gondolhatott arra, hogy utóljérje.

— Csunya Elemér... ugy-e, cziczuskám? Jól van, hát nem megyünk... jőjj, micza... menjünk a szobába, majd eljárszunk mi ott is.

Eljátszogatnak, kergetőztek a szobában. Nem akadályozta senki, mert a szülők reggel látogatóba kocsiztak a harmadik faluba, az öreg hű szakácsnéra bizva a gyermekeket, kik ígérték, hogy nem követnek el semmi pajkosságot. Hanem a kis czicza nem ígért semmit és tessék! már megint milyen veszedelmet okozott! Fölugrott az Elemér asztalára s ott addig kotorászott, míg nem feldöntötte a tintatartót, még pedig éppen a számtani dolgozatra, melyet Elemér az imént befe-

(Folytatása a 106. lapon.)

HAZÁNK FÖLDJÉNEK: Az abakigeki barlang. (Lásd a 101. lapon.)

HAZÁNK FÖLDJÉRŐL: A Gyilkos-tó. (Lásd a 101. lapon.)

(Folytatás a 103. laphoz.)

jezett és ott hagyott, gondolván, hogy az ő asztalánál nincs dolga senkinek, nem érheti semmi baj az írást. A tinta végig folyt a papíron, a czicza benne gázolt, és Miczike eleinte nagyot nevetett, mert nagyon mulatságos volt látni, hogy a fehér cziczuska hirtelen olyan szép fekete cipőket kapott. De mikor látta a kis leány, milyen veszedelmet okozott kedvence, akkor kissé megszeppent.

— Jaj, czicza! Mit csináltál! Fog majd Elemér haragudni! Megpróbálom, talán letörölhetem.

A törölgetésből természetesen az lett, hogy még inkább szétmázolta a tintát, most már azt sem lehetett tudni, mi volt írva azon a papíron.

— Menjünk innen, cziczuskám!

Rossz lelkiismerettel siettek ki. Igyekeztek félre vonulni, nehogy a haragos Elemérnek rögtön utjába kerüljenek. Csakhogy persze Elemér, mihelyt haza került és látta a kárt, mindjárt megindult a bűnösök kerelésére. A kertben találta őket s messziről fenyegetődözött.

— Szaladjunk, cziczám! Jaj, mindjárt utólér!

— Csak szaladjatok, azért mégis elérlek!

A czicza nem igen ijedt meg, hanem fölkapaszkodott egy fa legtetejére. Miczike sóhajtva nézett utána, mért hogy ő is nem menekülhet olyan biztos helyre! Elemér csakhamar ott termett és megfogta.

— No, te kis gonosz, hát már megint mit csináltál?

— Én... én nem tettem... igazán semmit sem tettem...

— Semmit? Talán megint a czicza az oka?

— Igen is... fölugrott az asztalra és földöntötte a tintatartót...nem tehetek róla.

— Igazán? No hát majd segítünk a dolgon. Majd nem fog ez a haszontalan czicza több bajt okozni. Lesz rá gondom, hogy olyan helyre jusson, a hol nem tehet többé semmi rosszat.

— Oh! Mit akarsz vele tenni?

— Elviszem boldogabb hazába, a hol nem fog senkinek lábatlankodni.

A kis leányka megijedt a fenyegetéstől, de még bizott benne, hogy Elemér csak rémitgeti, nem fogja igazán bántani a kedves cziczuskát. Annál nagyobb volt azonban aggodalma, mikor ebéd után hiába kereste kedvencét, hiába hivogatta, nem jött elő. Elemér pedig gunyos nevetéssel fogta kalapját és kiszaladva kiáltá:

— Keresheted már... ott van az már a neki való helyen.

Miczike nem tudta, mit értsen ebből és sirva panaszkolta el baját az öreg szakácsnének.

— Ejnye az a rossz Elemér urfi! szolt a jó öreg cseléd. Bizony még kitelt tőle, hogy vízbe fojtotta azt a kedves állatkát. Csakugyan láttam is az imént, hogy amarra járt a tó felé.

A kis leány kétségbeesett zokogásra fakadt s az öreg cseléd alig birta megnyugtatni.

— Ne sirjon, kedveském... hiszen még nem bizonyos. Majd megkérdezzük Elemért, ha haza jön... addig pedig keresni fogjuk. Hátha csak elzárta valahová?

Összekutatták az egész házat, a padlástól a pinczéig, de hasztalanul. Egyelőre nem tehettek semmit, várni kellett, míg Elemér haza kerül a játékról. De Miczikének nem volt nyugta. Szörnyen bántotta az a gondolat, hogy az ő kedves, szelid fehér cziczuskája már talán ott fekszik a tó fenekén, holtan, megfulva... ezt értette Elemér azzal, hogy elküldi boldogabb hazába, a hol nem okozhat kárt senkinek!

— Megkeresem... megnézem... hátha még megmenthetem, gondolá.

És nem szólva senkinek, utnak indult a nagy tó felé, a hova különben nem volt szabad egyedül mennie, mert az jó messze volt a falun kívül. A nap forrón sütött, az ut poros volt, de az elbusult kis leányka mindezzel nem törődött, csak ballagott kifelé és végre eljutott a nagy tóhoz. De ott aztán nem tudta mit tegyen. A víz nagy és mély volt, a fenekére csak a szélén lehetett látni, ott pedig csak tiszta homok és apró kavics látszott. Hátha messze bent a tó közepén fekszik a szegény cziczuska! Miczike belátta, hogy itt nem segíthet semmit s keservesen zokogva ült le a víz partjára.

A mint ott üldögélt, egyszerre vállon érinté valaki.

— Mi a baja, kedves szép kisasszonykám?

Ezt egy tarka ruhába öltözött öreges nő kérdezte. A kis leány eleinte megijedt, de az idegen nő nagyon nyájasan mosolyogva nézett reá.

— Ne féljen tőlem, kedveském. Csak mondja el, mi a baja, én bizonyosan segítek rajta, ha pedig én nem tudnék segí-

teni, segít ám amott az uram, a ki világhírű ezermester.

Miczike most vette észre, hogy nem messze egy nagy kocsi áll, mely egész kis házhoz hasonlított. Körülötte több tarka ruhás ember álldogált. A kis leány még soha sem látott efféle s nem is gyanította, kik és miféle emberek ezek. De mikor az a nő oly nyájasan biztatta, hogy bizonyosan segíteni fognak rajta, teljesen megbizott az ígéretben és elpanaszolta, milyen szomorúsága van, mivel fenyegette Elemér az ő kedves cziczáját és hogy alkalmasint bele dobta ide a tóba.

— Dehogyan dobta! Szó sincs róla! Mi már rég itt pihenünk, nem járt itt senki más. De ha csak az a baj, hogy a czicza eltűnt, akkor nem kell busulni. Mindjárt megkerítjük mi azt.

— Igazán? Vissza kapom?

— Természetesen. Jöjjön csak velem amoda a kocsihoz. A fő ezermester mindjárt megmondja.

Kézen fogta a kicsikét és a kocsihoz vezette. Itt egy izmos termetű férfihoz vezette s így szólt:

— Ennek a kedves leánykának nagy szomorúsága van: eltűnt a kedves fehér cziczája; de megígértem neki, hogy megkerítjük, mert az nagyon könnyű dolog egy igazi ezermesternek, mint te vagy.

Miczike nem vette észre, hogy a nő, mialatt ezt mondta, ravaszul hunyorgatva pillantott a férfira. Ez is visszaintett, hogy érti, aztán nyugodtan és büszkén mondá:

— Hogy a fehér cziczát megkerítsem? Az a legkönnyebb dolog. Már tudom is, hol van, épen mellette fogunk

mindjárt elmenni. Csak üljön be a kisaszonyka a kocsiba, majd aztán a cziczával együtt haza visszük.

A nő ölébe fogta Miczikét és sietve beszállt vele a nagy kocsiba. A többiek is beültek, a lovakat befogták és pár percz mulva a kocsi gyorsan robogott tova az országúton. Hová vitték a kis leányt? Ő maga tudta legkevésbbé.

Otthon mihamar észrevették Miczike eltűnését. Egy parasztleányka el is mondta, hogy találkozott vele, a mint a tó felé ment kedves cziczája keresésére.

— Uram Teremtőm! Utoljára még beleesett a vízbe! — kiáltá rémülten az öreg cseléd.

— Dehogyan esett! biztatta Elemér. Nem olyan kicsike már, hogy ne tudjon magára vigyázni.

Csakhogy azért Elemér is meg volt hökkenne. Az egész falut összekutatták, de a kis leánynak sehol sem volt nyoma, egyebet nem tudhattak meg róla, mint hogy a tó felé ment. De ott aztán nyoma veszett.

— Ime ez lett belőle, hogy Elemér urfi mindig pörölt a kicsikével, fenyegette, ijesztgette! siránkoztak a cselédek. Istenem, mi lesz most, ha estére a mama haza jön s nem találjuk meg addig.

Erre bizony Elemérnek is elszorult a szive. Egyszerre azonban eszébe jutott valami, a mitől egyrészt még inkább megrettent, de másrészt reményt kezdett nyerni.

— Emlékszem, itt tanyáztak azok a vándor komédiások. Nehéz kocsijokkal még nem juthattak messzire... itt a gyepen látszik a nyom, merre mentek... hátha...!

Nem merte másnak elmondani reményét és aggodalmát, hanem sietett haza és befogatott. A kocsis mellé még egy izmos szolgaleányt ültetett s azt mondta, hogy így fogja megmenthetni Miczikét. A megijedt cselédek engedelmeskedtek neki s mihamar utban voltak. A mint a szomszéd faluba értek, ott látták a nagy komédiás bódé-kocsit. Elemér odaszaladt s erős hangon

LIBA SORSA. (Lásd a 109. lapon.)

kiáltá:

— Miczike! Miczike, itt vagy?

Erre megnyílt a kocsi egyik ablaka s Miczike kidugta fejét. Sápadt volt, szeme kisírva s kétségbeesetten kiáltá:

— Elemér! Ments meg! Elvisznek ezek a gonosz emberek!

A komédiás dühösen ugrott elő és el akarta kergetni Elemért; de ennek segítségére sietett a kocsis és az izmos

szolga,
hamar
diások
kező pe
tak fogv
Elemér
tek min
lés fölöt

csak elo
kerti há
teni...
lesz bel

Ép
kik előt
Elemér
rével n
ijesztge
hogy ne
s nem f
berekbe

H

K

A

T

E

S

C

I

I

A

I

szolga, a falu népe is összesereglett s mihamar megtudta mindenki, hogy a komédiások egy kis leányt raboltak el. A következő perczben a komédiások már el voltak fogva és meg is kötözve. Miczike pedig Elemérrel utban volt haza felé. Elfelejtettek minden pörölést a szerencsés menekülés fölötti örömükben.

— Nem is öltem én meg a cziczádat, csak elcsuktam egy ketreczbe, messze a kerti ház padlásán... rád akartam ijeszteni... nem gondoltam, hogy ilyen baj lesz belőle, szölt Elemér.

Épen akkor értek haza, mikor szüleik, kik előtt mindent meg kellett vallaniok. Elemér megfogadta, hogy kicsike testvérével nem fog többé pörölni, nem fogja ijesztgetni. Miczike pedig okulva ígérte, hogy nem fog mindjárt annyira megijedni s nem fog bizni akármiféle idegen emberekben.

LIBA SORSA.

(Képpel a 108. lapon.)

HOVÁ, *hová, Málíka?*

Kié az a nagy liba?

*A míg élt, az enyém volt,
Jaj, de szegény már megholt.*

*Talán nagyot vétkezett?
És ugyan ki ölte meg?*

*Semmi bűn sem volt bíz' ott,
Csakhogy már jól meghízott.*

*Én hízaltam hetekig,
Egészen ma reggelig.*

*Ma a Jutka nagy kést fent
És szegénynek neki ment!*

*És nem sírtál, látva ezt?
Hogy a szegény vért ereszt?*

*Sírtam bíz' én egy kicsit,
De egy gondolat csitít:*

*A liba erre való
S libasültet enni jó.*

VITÁS KONCZ.

(Képpel a 100. lapon.)

RETTENETES harczi zaj hangzott az ebédlőből. Bősz morgás, dühös kaffogás, rá pedig feleletül mérges nyávogás, sziszegés, — kitört a kutya-macska-háboru.

A borzas Snuczi állt viadalra készen az egyik oldalon, nem rettenve vissza attól, hogy vele szemben ketten állanak: Bibi és Tibi, a két szép czicza. Elkényeztetett jószág volt valamennyi: Snuczi a kis Aladárnak volt kedvence, a két czicza pedig a Gizikéé. Most egy tálat találtak, tele jóféle koncokkal s persze mind-egyik a magáénak tartotta.

— Pusztuljatok innen! morogta Snuczi. Ezt nekem tették ide!

— Oh, persze! Ez a mienk! felelék a cziczák.

— Majd ha fagy! Ezt az én jó kis uram készítette az én számomra! Rögtön takarodjatok, mert leharapom a fejeteket!

— Csak merj hozzányulni a mi ebédünkhöz! Kikaparjuk a szemeidet! Ezt a tálat a mi jó kis urnónk tette ide a mi számunkra. Pusztulj innen!

Igy fenyegették egymást s hol az egyik, hol a másik megindult a tál felé, de nem mert belefogni. Mert Snuczi mégis csak félt a cziczák karmaitól, a cziczák pedig a kutya fogaitól. A nagy zajra azonban bejött a háziasszony.

— Ejnye, miféle rendetlenség ez! Földön a tál, még a kés is benne! Azok a gondatlan gyermekek!

Fölvette a tálat s a magas pohárszékre tette; a veszekedőket pedig kikergette:

— Takarodjatok ki! Az kellene még csak, hogy a szobát összemocskoljátok holmi zsiros csontokkal!

Snuczi, Bibi és Tibi ijedten kifutottak s az ajtó előtt busan bámultak egymásra.

— Látod, Snuczi! Minek irigykedtél! Most nekünk sem jutott, neked sem.

— Az ám! morogta Snuczi kedvetlenül. Ha békeességben megosztozunk, mind a hárman jól járunk.

AZ ÁTVÁLTOZOTT KACSA.

— Mese —

gy kis kacsa ott czammogott a tó partján és irigykedve nézte e büszkén uszkáló szép hattyukat.

— Mennyivel szebbek mint mi! sohajtá. Nem csodálom, hogy minket kacsákat senki sem bámul. Olyan csúnyák vagyunk! Báresak én is olyan lehetnék, mint ezek a hattyuk! Föl is keresem a tó tündérét és megkérem, adjon nekem is ilyen büszke hosszú nyakat és hófehér tollat.

Egy sűrű bokor tövében rátalált a tündérére.

— Hatalmas kis tündér, segíts rajtam!

— Mi a bajod?

— Nagyon elégedetlen vagyok a csúf külsőmmel. Szeretnék azokhoz a szép hattyukhoz hasonlítani.

— Jól van, megtörtént, a mit kívántál.

A kis kacsa a tiszta víz tükreben nagy örömmel látta, hogy csakugyan olyanná lett, mint azok a szép hattyuk.

Büszkén uszkált egy ideig a tavon, aztán így szólt magában:

— Benézek az udvarba atyámfiához. Majd fognak bámulni és irigyelni.

A mint belépett az udvarra, a kacsák, libák, tyukok, kakasok eleinte azt hitték, hogy igazi hattyu, mivel pedig ilyet láttak eleget, nem törődtek vele; a kevésy kacsa azonban megvetőleg mondá:

— Kvá! kvá! úgy-e szeretnétek ti is ilyen szépek lenni?

A hangjáról ráismertek, mert azt elfelejtette kérni a tündéréktől, hogy igazi hattyuvá változtassa; csak a szép külsőt kívánta.

— Micsoda? szólt egy öreg kacsér. Hisz ez valami csaló! Ez a mi nyelvünkön beszél, de idegen ruhát öltött.

— Nem tűrünk magunk közt ilyen alakoskodót! Üzzük ki! szólt a pulyka.

— Üzzük ki! kiálták mindnyájan.

Rárohantak és csipni-marni kezdték, úgy hogy csak nagy bajjal birt elmenekülni. Visszament a tó partjára.

— Persze, irigykednek, azért ellenségeim! biztatá magát. Különben nem is bánom, ezentul itt uj rokonaimmal, a szép hattyukkal fogok élni.

Beuszott a tóba a hattyuk felé s ezek barátságosan közeledtek az uj rokonuk felé. De a mint megszólalt, egy öreg, hatalmas hattyu hangosan rákiáltott:

— Ejnye te gézengúz csaló! Hiszen te nem vagy igazi hattyu! Valahol elloptad a ruhánkat, de nem vagy közülünk való. Pusztulj innen! Kergessük ki!

És kikergették a tóból.

A hiu kacsa most már elbusultan állt ott és nem tudta, mit tegyen, hova menjen.

— I
atyafiság
dérke, se
int szeré.

A t
— I

godat. L
lyen meg

S a
nézett, m
A kis tü

—
és ne fel
rövid ide
előbb-ut
feltüntet

K

E

Ö

E

N

A

S

A

A

E

B

E

K

S

J

S

H

H

I

I

I

I

— Régi atyámfiai kitagadtak, az új atyafiság be nem fogad. . . oh, jó kis tündérke, segíts rajtam! Inkább lennék megint szerény kis kacsa!

A tündérke ott termett, és így szólt:

— Még egyszer teljesítem kívánságodat. Legyen megint olyan alakod, a milyen megillet.

S a kis kacsa, a mint a vitzükörbe nézett, megint régi alakjában látta magát. A kis tündér pedig így szólt még hozzá:

— Most menj haza, érd be sorsoddal és ne feledd, hogy hamis külsővel csak rövid ideig lehet megcsalni a világot és előbb-utóbb pórul jár, ki egyébnek akarja feltüntetni magát, mint a mi igazán.

GÓLYA-VENDÉG.

(Képpel a ezimlapon.)

KEDVES gólya, jó reggelt!
 Örvendünk, hogy megtisztelt.
 Eljött, ugy-e, hogy meglássa,
 Nincs-e oka megbánásra,
 Amért minket meghozott
 S' oda ajándékozott
 A mi kedves szüleinknek?
 Am tessék, csak kérdezze meg
 És azt kapja válaszul:
 Biz azt nem tette rosszul,
 Ezek a kis fiúk, lányok,
 Kedves, jó kis apróságok,
 Szófogadók, csöndesek,
 Játéknál is rendesek,
 Szüleiket nem busítják,
 Holmijokat nem rongálják,
 Egymást híven szeretik,
 Pörölés nem kell nekik.

* * *

Igy már jól van, szól a gólya
 Bajtól így meg lesztek óva.
 Nyugton odább mehetek, —
 Most hát Isten veletek!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 5-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:
 „Fogyatékán van a kávé.“

Helyesen fejtették meg: Robicsek Lajos és Mór, Laszly Helén, Dózsa Aranka és Ödön, Decsy Gyula és Józsi, Rápolti Mariska, Horváth Jani, Pázmándy Olga és Mimi (sajátkezű irást kívánok. F. b.) Neuman Lenke, Marienne és Róza (hiányosan.), Kókai Margit (hiányosan), Szapáry Emi, Weisz Béla és Kornél.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 4-ik számában közölt földrajz-történeti feladvány megfejtése:

„Kolumbusz Kristóf felállítja a tojást.“

Helyesen fejtették meg: Kherndl Adél, Robicsek Lajos és Mór, Kron Alfred, Österreicher Berta és József, (kinek az írása? F. b.) Mautner Aladár, Mandl Olga, Schwarz Ella, Berczelly Harry (részben.) Fülöpp Irma, Dózsa Aranka és Ödön, Fleischmann Irén, Hecht Erzsébet és Zsófia, Andorka Emma, Bobics Józsi, Frommer Imre, Stern Samu, Weisz Bori, Beck Zsiga, Szapáry Ilma és Emi, Keczer Antal, Kálazdy Albert, Kókai Margit, Kleeberg Ödön (hiányosan), Kohn Gizella, Sarolta és Oszkár.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 2-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Hecht Erzsébet és Zsófia, Bobics Józsi, Frommer Imre, Stern Samu, Kálazdy Albert, Lerner Róza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Balogh Vilma. A hű és okos vadász kis története jól van megírva s előadásodat úgy, mint csinos, tiszta írásodat csak dicsérhetem. Maga a történetke azonban olyan, melyhez hasonló számtalanszor történt és volt leírva, épp ezért csak azokra nézve érdekes, kik közelről ismerik a szereplőket. Kis olvasótársaid újabb, érdekesebb történetkéket szeretnek olvasni s ha az okos eb majd valami szokatlanabb, érdekes dolgot mivel, azt ird meg. — **Fried Regina.** A vizsgálat jó sikeréről és jeles bizonyítványodról örömmel olvastam a tudósítást. Az is meglepedésemre szolgál, hogy a »Kis Lap« oly kedves neked s mindennap szeretnél egy-egy folytatást; csak-hogy bizonynyal ismered azt a közmondást is: »sok a jóból is megárt.« A szórakoztató olvasmányban is mértéket kell tartani. Hogy pedig »Forgó bácsi«-nak szólítasz, azt helyesen teszed;

így szólítja Forgó bácsit minden kedves kis olvasója. — **Löwy Lajos.** Ha neved nem volt a megfejtők között, csak annak jele, hogy a levél nem jutott kezemhez. Akár a te nevedre van czimezve a lap, akár kedves atyádra, az mindegy. — **Lekow Ida.** A messzi idegen földről oly későn kaptam meg soraidat, hogy már az utólagos megfejtők sorába sem vehettek föl. De itt megnyugtatlak, hogy a levél megjött és a koczkarejtvényt helyesen fejtetted meg. — **Hirschl Matild.** A »*Kis Lap*« élén látható czimer a lap jellegét fejezi ki: hogy kis leányok és fiuk lapja s oda van rajzolva játékszer, ugyszintén kis kutya, macska, mint gyermekek gyakori játszótársa. — **Kovácsy Emma és Maresa.** Egy kis simítással alkalmazsint rá fog kerülni a sor. — **Beck Zsiga.** A kereskedelmi akadémiának mindenestre legjobb előkészítő iskolája a reáliskola. — **Mandl Dezső.** A tanító ur által elmondott történetkét ügyesen irtad le, dicsérettel szólhatok róla. De annyira mégsem sikerült, hogy közölhetném, a mi nem baj, mert, mint már sokszor megjegyeztem, az én dolgom, hogy a »*Kis Lap*«-ot megírjam s a tiétek, hogy olvassátok. Az írásbeli ügyesség, haladás próbáit azonban mindig örömmel fogadom. A számtani rejtvény, melyet küldtél, nem rejtvény, hanem igen is könnyű feladvány. — **Vollhofer Gizi.** Beosztottam a közlendők sorába. A küldött becses gyűjteményért a kis fiuk szíves köszöneteket küldik. — **Vitályos nővérek.** Forgó bácsi nem egy személy az általátok megnevezett ifjúsági íróval. — **Horváth Fanni.** A »*Kis Lap*«-ot nem lehet számonként kapni. Csak egyes számok elmaradása, elvesztése esetén küld a kiadó-hivatal egyes példányokat, a míg van készletben. — **Korbuly Mariska.** Azt kérdezéd, mért maradt el a lap? Annak sokféle tévedés lehet az oka, leginkább a postán. Legczélszerűbb, ha az, kinek lapja nem érkezett meg a szokott időre, azonnal kérdést tesz a póstahivatalnál és kívánja a lap megküldetését. — **Rotfeld Anna.** Az *Olt*, máskép *Aluta* folyó hazánk erdélyi részében van és átfut Romániába, hol a Dunába ömlik, mint ezt a földrajzi tankönyvben is olvashatod. — **Beck Róza.** A küldött nagy csomag szépen rendezett bélyeget átadtam a gyűjtő fiúcskának s nevében köszönöm. — **Donáth Dezső.** Szívesen vettem volna, ha részletesebben is tudósítasz a »*Kis Lap*«-ból vett szindarab előadásának sikeréről. — **Hesszer Terézke.** Hét éves leánykától eléggé jó írás és bizonynyal gyorsan fog javulni, a mint az iskolában előhaladsz. Kis híveim közt örömmel üdvözöllek. — **Redlich Ella.** Hogy Artur-e a bűnös? majd kiderül az elbeszélés folyamán. Hogy kíváncsi vagy rá, abból azt látom, hogy érdeklés olvasod; de az nem helyes, a mit magadról írsz: hogy ha valamit olvassz, mindig a végén kezdéd és így előre tudod

a végkimenetelt. Az ilyen olvasással éppen elrontod élvezetedet és okulásodat, mert így az olvasmány elveszti érdekességét, nem olvasod kellő figyelemmel a részleteket és csak átfutsz a fontos dolgokon is, — szóval, csak mohó kíváncsiságodat elégitéd ki, nem meritsz okulást, igazi szórakozást. Fogadd meg tanácsomat és ezental szépen előlről olvass mindent. — **Messzer Róza.** Az izenet, melyet idéztél, csak azt bizonyítja, a mit mondtam. Mert félévvel ezelőtti apró küldeményekre Forgó bácsinak lehetetlen részletesen emlékezni. De mivel a rejtvény be van sorozva a közlendők közé, rá is fog kerülni a sor. — **Schrott Eugenia.** A szünidő alatt, remélem, jól elmullatok most is a bábuszínházzal, melyről szívesen olvastam a kis tudósítást. — **Fischer Gizella.** Kis dolgozataid nem alkalmasak közlésre. Hogy a két testvérke szülei s aztán ők maguk is meghaltak, az szomorú eset, de még nem történet. A versecske pedig nem vers. Csak te olvasgass szorgalmasan és tanulj. Ha van tehetséged az íráshoz, majd később válik meg. — **Pázmány Olga és Mimi.** Ujabb időben rajz nem érkezett kezeimhez. — **Bácskai Etelka.** Se »vadnő«, se »vad-férfi« nem helyes kifejezés; a magyar nyelv csak »vad-ember«-t ismer. — **Decs Gyula és Józsi.** Nagyon is egyszerűeske. Próbáljatok fogasabbat kitalálni. — **Viczián Erna.** A képre nézve Berczinek van igazza. A másik kérdésre nézve pedig: hogy Tisza Kálmán megmarad-e miniszterelnöknek? annak a bácsinak volt igazza, a ki azt mondta neked, hogy nem kis leánynak való effélén törni a fejét. A »*Kis Lap*«-ban meg éppenséggel nincs helye annak, hogy effélékről írjon Forgó bácsi. — **Neumann Böske és Ferike.** Forgó bácsi örömmel értesül, hogy jól érzitek magatokat a Rózsadombon; őszt felé majd ellátogat hozzátok. — **Kozmata Margit.** Nem sikerült, mert nem elég, ha lefelé csak az első sor jelent valamit. — **Fülöpp Irma.** Neked is szól, a mit Löwy Lajosnak feleltem. — **Perényi Dezső.** Idővel sorra kerülhet, ha elolvasás után megfelelőnek találom. — **Lusztig Margit.** Biz az furcsa eset, hogy a fehér egér megette a saját kicsinyeit és mikor így elfogyott az egész egérfamilia, az egérmamát is utólérte az igazságos büntetés: őt megette a czirnos czicza. — **Egy budai gimn. tanuló.** Bizonyosan azt hitted, mikor névtelen leveledet elküldted, hogy megboszantod Forgó bácsit. De ebben gyöngye gyermeked eszed nagyon tévedett. Forgó bácsi csak mosolyogna az ilyen csinyen, ha szívből nem sajnálna téged, a ki, úgy látszik, rossz társaságba keveredett, nevelésben nem részesülő szerencsétlen fiú vagy. Kívánom, hogy akadjon valaki, a ki jó utra vezessen. — *Több reudbéli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*